Posudek bakalářské práce

Lucie Procházková, *Komparativní analýza české a italské právní úpravy pracovního poměru a rozbor příslušné italské právní terminologie*, Filozofická fakuta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, 2013, 43 stran včetně glosáře a seznamu použité literatury.

Lucie Procházková se ve své bakalářské práci pokusila porovnat právní úpravu pracovního poměru v České republice a v Itálii a nastínit některé základní terminologické shody či rozdíly. To se jí také podařilo, a tak v tomto ohledu byl cíl práce beze zbytku naplněn.

Text je zcela přehledně rozdělen do čtyř základních kapitol. V první je nastíněn historický vývoj pracovního práva v ČR a v Itálii s poukazem na hlavní shody i rozdíly (např. to, že pracovní právo je v Itálii součástí Občanského zákoníku, *Il Codice Civile*). Druhá kapitola pojednává o pracovněprávních vztazích (pracovní poměr na dobu určitou/neurčitou, DPP atd.). Třetí se věnuje způsobům vzniku a zániku pracovního poměru (výpověď, okamžité zrušení apod.). Čtvrtá kapitola je terminologickým rozborem hlavních pojmů jak na straně české právní úpravy, tak italské.

Jak je patrné, obecné rozvržení práce je velmi přehledné a diplomantka se ho striktně drží, text je tak zcela koherentní bez jakýchkoli tematických „odboček". V tomto celkovém plánu je tedy bakalářská práce Lucie Procházkové zdařilá, avšak v některých konkrétních formulacích se vyskytují jisté nepřesnosti věcné i formální povahy, na které bych teď rád poukázal – samozřejmě v mezích toho, co jsem vzhledem ke své „neprávnické" specializaci schopen kompetentně posoudit.

Pokud jde o formální nedostatky, rozhodně nejsou nijak početné ani nijak zásadní. Předně jde o bibliografii, která není abecedně řazena, jak vyžaduje norma. Italské *riassunto* není zcela bezchybné (tu a tam v něm nalezneme i „hrubší" chyby, jako např. *qualchi tipi* nebo nepřijatelný slovosled, s. 40–41). S tím souvisí i někdy nedotažené formulace, v nichž občas něco chybí nebo jsou podivně zkratkovité, např. hned na s. 1 hovoří diplomantka o tom, že považuje pracovní poměr za atraktivní, zatímco je zřejmé, že řeč je o obecné problematice této právní sféry, která je sama o sobě zajímavá; podobně na s. 20 čteme: „Pracovní poměr je v obou zemích upřednostňován před pracovním poměrem na dobu určitou." Stejným případem je pravděpodobně i lapsus na s. 15: „Ze strany zaměstnance je to povinnost přidělovat zaměstnanci práci podle sjednané pracovní smlouvy (...)".

Naopak pokud jde o obsahové nepřesnosti, zdá se mi, že v některých překladech či překladatelských parafrázích je diplomantka dosti vágní. Např. na s. 32 analyzuje pojem *dirigente* a výraz *funzioni direttive* překládá jako „právní funkce" (přitom půjde zřejmě o „řídící funkce"). Na s. 32–33 je uvedena definice *ufficio di collocamento* dle slovníku Sabatini-Coletti *ufficio che mette in relazione le domande e le offerte di lavoro*, kterou Lucie Procházková parafrázuje až příliš volně (ne-li přímo nesprávně) jako „úřad, který řeší otázky týkající se pracovního práva." Podobně reduktivní se mi jeví na s. 33 definice pojmu *retribuzione – compenso spettante al prestatore d'opera per il lavoro effettuato* jako „platba ve prospěch zaměstnance."

Přes všechny tyto výhrady však bakalářskou práci Lucii Procházkové k obhajobě jednoznačně doporučuji a prozatím ji hodnotím jako ***velmi dobrou.***

V Českých Budějovicích dne 4. 6. 2013

.....

doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
oponent bakalářské práce